

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Društvena naznanila. — J. Lampe: Praktična navodila za maj. — Hinko Zirkelbach: Vzgoja plemenskih matic. — Mih. Vrbič: O panjih s premakljivim delom. — Fran Lakmayer: Kakšen mora biti čebelar? (Dalje.) — Poslovenil Bohun: Gniloba. (Konec.) — Nabira Fr. Hrastovčan: Bajke, vraže in resnice starih slovenskih čebelarjev. (VI.). — Kurbus: Čebelni pik zdravilno sredstvo proti revmatizmu. (Dalje.) - Prvi roji. — Listnica uredništva. — Mala naznanila.

Društvena naznanila.

Nova pravila „Slovenskega osrednjega čebelarskega društva“ je potrdilo c. kr. ministrstvo notranjih zadev z odlokom z dné 6. aprila l. 1905., štev. 14.049. Podružnicam se razpošljejo začetkom prihodnjega tedna.

V Šmartnem pri Litiji in v Rovtah nad Logatcem sta se ustanovili čebelarski podružnici. S temi shodi je zaključena prva doba takih shodov po Kranjskem.

Kdor ni prejel vseh številk „Slovenskega Čebelarja“ naj jih sedaj zahteva, pozneje jih ne bo dobiti. — Reklamacije so poštne proste.

Nekateri člani še vedno dolgujejo udnino za tekoče leto. Prosimo, da jo poravnajo čim preje, da ne bo treba opominov.

Tajništvo.

Praktična navodila za maj.

(I. Lampe.)

Tedaj si vendar prišel, ti zaželjeni mesec maj! Kako je hrepenelo čebelarjevo srce po tebi, kako nepotrpežljivo so kukale ob deževnem in hladnem aprilovem vremenu čebelice iz panja; pa naše gore so zopet in zopet dobile bela zimska pokrivala, cvetje se je zakasnilo in čebele so vobče zaostale v razvitku. Vendar pa ne jadikujmo, saj pri pravem čebelarju je upanje najbolj utrjena čednost. Maj bo popravil vse, kar je zagrešil april. Zato smo pa tudi pripravljene, da nas ta mesec z obilnimi roji ne bo iznenadil.

Kdor je pričel klasti čebelam v aprilu, naj to nadaljuje tudi v maju, dokler ne odrojijo; prenehati se sme le ob posebno dobri paši. Gorka odeja naj se še ne odstrani; kajti sneženi možje pokažejo tupatam še svojo moč. Pozneje pa, ko so čebele odrojile, odstranimo vso odejo, posebno svetujemo to onim, ki imajo v čebelnjaku listje, seno, več let staro slamo, razne ostanke obleke, ki spominjajo včasih na očeta, deda in pradedu, čebelnjaka pa ne krasi in čebelarju ne delajo časti. Taka nesnaga v čebelnjaku je že gostokrat povzročila bolezen; če pa ne, ga gotovo ni čebelarja, ki ne stopi rajše v snažen čebelnjak, kakor pa se valja po kupih preperele stelje, kjer se rede miši, pajki, vešče, mravlje, štrigalice i. dr., čebele pa v smradu in prahu hirajo, Glavno čebelarstvo pravilo je: vsako delo ob svojem času; za odstranitev odeje in snaženje čebelnjaka pa je odločen čas po odrojenju.

Panje za roje imamo pripravljene, osnažene, z medeno vodo poškopljene in brez špranj. Majhna špranja zadostuje, da pride večča v panj, zaleže moljev na stotine, ki razjedo satovje, uničijo zalego in preženo celo čebele; večja špranja pa privabi roparice, ki so že marsikateremu začetniku zagrenile veselje do čebelarstva. Mravlje odganjajmo s slano vodo. Srakoperjem in lastovkam ne pustimo gnezdit v bližini čebelnjaka. Kamor je sedel prvi roj, sedajo radi tudi poznejši. Ako je ta kraj za ogrebanje pripraven, poškopimo ga z medeno vodo, ako ne, nadrgnimo ga s svežim pelinom ali z rmanom. Če ne veš, iz katerega panja je prišel roj, vzemi mu kakih pet čebel, povaljaj jih v zmleti kredi, cestnem prahu ali pepelu in pusti jih odleteti. Sedle se bodo vselej na panj, iz katerega so prišle. Ločitev rojev z enakimi maticami ni težka, ločitev mešanih, s starimi in mladimi, pa se redko posreči; torej je treba preprečiti, da prvi in poznejši roji ne sedejo skup. Prve roje pričakuj, ko si našel že par dni zjutraj kapice trotje zalege pred prašnico, če čebele v panju kakor otrple satovje prepregajo, pa redkeje kot sicer odletujejo na pašo in vidiš zadelano matično celico. Izleti pa prvi roj navadno od desete ure dopoldne do druge ure popoldne, drugi in poznejši roji pa se s tridnevnim matičnem petjem naznanujejo, in teh zadnjih si nisi svest od osme ure zjutraj do četrte ure popoldne. Umetni roji so pri čebelarstvu po našem načinu v navadnih razmerah odveč, zlasti začetnikom jih ne moremo priporočati. Roj, ki uhaja iz panja, se gotovo pridrži s koščkom nepokrite zalege. Ker vzame roj živeža le za dva do tri dni s seboj, treba mu je klasti, ako bi dalje, kakor ta čas

ne mogel na pašo. Pa tudi sicer pitanje rojev ni odveč, ako jih hočemo dovolj močne imeti za ajdovo pašo.

Rojenje je sicer najlepši čas za čebelarja, ki se takrat oživi in pomladi, četudi je že Abrahama videl; vendar bi pa napačno ravnal, kdor bi vsak, tudi tretji, četrti ali celo peti pritlikavi rojček ogrebal v poseben panj, zlasti če so ti prišli pozno, recimo šele po Kresu. Prvec se pač vsak zase ogrebe, ker bi bilo škoda zavreči oplojeno matico, ki prične takoj zalegati. Če pa imamo kakega slabiča, kateremu bi tudi radi pomagali, storimo to najložje s kepo prvičevih čebel, ki te izgube ne bo toliko pogrešal, kolikor je onemu pomagano. Pozne družice, še rajše pa tretje in četrte roje, ogrebamo po dva ali tri skupaj, toda le od istega dne, ker pozneje dodan roj bi naredil zmešnjavo in klanje. Da nam izrojenec preveč ne oslabi, mu tretji, ali pa že drugi roj vrnemo.

Le prvega roja matica je oplojena, vseh poznejših in izrojenčeva gredo na obhojo. Ker se zlasti iz zadnjega časih ponesrečijo ali ne najdejo svojega doma, zato denemo pred take panje znamenja, kakor kamenček, deščico, vejico, ali karsibodi, kar matica lažje v spominu ohrani.

Ako ni v bližini drevja, kamor bi roji sedali, zasadimo kakih deset do petnajst korakov pred uljnjakom majhno smrečico. Razen v koritu, kjer se čebele napajajo, imejmo v bližini tudi svežo, mrzlo vodo. S cvetličnim razpršilom pridržimo roj, da nam ob vročem solncu ne uide, ukrotimo besne čebele pri raznih opravilih, sploh je mrzla voda v vročem poletju boljše sredstvo za krotenje čebel, kakor dim.

Pripeti se, da kako ljudstvo noče rojiti, četudi je tako čebelno, da se jih nabira ob toplih večerih velika kepa na bradi. Na taka ljudstva se ne jezimo, ampak povečajmo jim prostor z nastavkom, in povrnila nam bodo z medom, za kar smo prikrajšani v izostalih rojih.

Kdor se boji, da bi mu roji ne ušli, prestreza naj jih z ujemalnikom, ujete roje pa naj postavlja v senco, dokler se ne umire. Umirjene naj vsaja takoj v panj na določeno mesto, ker zlasti prvečeve čebele lete še isti dan na pašo. Roje s pevkami in izrojence je dobro čez štirinajst dni pregledati, če je matica oplojena. Slabo matico je treba odstraniti in čez tri dni novo dodati. Sploh je ob času rojenja najložje pomagati ljudstvom, ki so izgubili matico, ker ta čas ima vsak čebelar v rezervi, če ne oplojene, pa vsaj kako neoplojene, v starcu hranjeno matico, katero v potrebi doda, ako nima za to še pripravnejših poznih rojev.

Vzgoja plemenskih matie.

(Spisal Hinko Zirkelbach.)

V vseh stvareh napreduje dandanes človeštvo, tako tudi čebelarstvo. Koliko je že vsakovrstnega čebelarskega orodja, koristnega in nekoristnega, koliko vrst panjev, o čemur je, žal, še zelo malo znano našemu slovenskemu čebelarju, ker je čebelarstvo na Kranjskem na jako nizki stopnji. Mnogo dela in truda še čaka „Slovenskega Čebelarja“ in društva, da bo pregnana

tma nevednosti naših čebelarjev, ter jim posijalo solnce napredka, kakršno sije najbolj jasno zdaj Švicarjem.

V tem članku sem se namenil pisati nekoliko o vzgoji plemenskih matic, ker je to velike važnosti za čebelarstvo, da požlahtnimo in izboljšamo našo pasmo, kakor živinorejec živino, da si izvišamo dohodke.

Vsak čebelar ima v svojem čebelnjaku nekaj panjev, kateri zaostajajo za drugimi v vséh ozirih, zopet druge, kateri se odlikujejo pred vsemi, bodisi gledé rojenja, pridnosti in krotkosti ter so čebelarju v največje veselje. „O, ko bi bili vsi taki, kakor je ta, to bi bilo nekaj vredno,“ pravi čebelar. Prav lahko jih ima, le pomagati si mora. To pleme naj prenese v druge panje na ta način, da nadomesti stare in pokvarjene, ali sploh malovredne matice z onimi iz najboljšega plemenjaka.

Najlaglje se to zgodi, kadar je omenjeni panj rojil. Po prvem roju se nahaja v njem obilo lepih in zrelih matičnih in mladih matic. Ko prične peti stavec za drujca, ujame se prosta matica ter se pridene drugemu panju, ki zaostaja v razvoju in napredku in se ne razvija povoljno.

Matica zamenjavati se pa ne sme takoj, ko se prejšna odstrani. Treba je nekaj ur poprej odvzeti matico, in šele ko se čuti panj brezmatičnega, doda se mu nova. Najbolje se to posreči, ako se ovije okrog svinčnika umetno satovje, da se napravi cevka, se zapre na enem koncu in naredi s šivanko nekaj luknjic zaradi zraka. V to cevko se spusti matica, ter se še na drugem koncu zapre. Cevko se nekoliko pomaže z medom in pritisne na sat; kmalu jo čebele osvobodijo.

Če rabimo več plemenskih matic za izboljšanje plemenjakov, potem porabimo lahko tudi zrele matičnjake iz panja, čigar pleme hočemo razploditi. V gorki vodi ogrejemo žepni nož, izrežemo matičnjake čveterokotno iz sata ter jih vcepimo na sat tistim plemenjakom, ki jih hočemo izboljšati. Vcepi se matična celica, ako se izreže v sat ravno tako velika čveterovoglata luknja, da se lahko vanjo vstavi izrezana matična celica, čez robove se pa potegne vroč nož, da se vosek raztali. Pozneje jo čebele same še bolj pritrdijo.

Dobro je tudi imeti vedno nekaj plemenskih matic v zalogi za vsak slučaj. Iz drujca ali trojca, seveda tudi iz najboljšega plemenjaka, poiščimo vse matice in tudi v izrojencu izrežemo razven ene vse matičnjake ter razdelimo roj v enake dele. Vsaka matica ali matičnjak dobi nekaj čebel, in tak rojiček se vsadi v male panjičke, prašilčke imenovane, kamor že poprej obesimo par satnikov.

Ravnokar opisani način dobiti plemenske matice je tako priprost, da ne dela težave najpreprostejšemu čebelarju. Vendar je ta način omejen le na gotovo število in na čas, t. j. ob rojenju. Ako hočemo pa v večjem številu celo leto, dokler so troti, vzgajati plemenske matice vedno le iz enega ali nekaj izmed vseh najboljših plemenjakov, si moremo pomagati na umeten način; kajti po umetnem načinu vzgojene matice niso nič slabše od prejšnjih.

Glavno pravilo pri vzgoji plemenskih matic je: matice se smejo vzgajati le takrat, kadar so panji na vrhuncu razvitka, ob najugodnejšem zunanem razmerju v najmočnejših in najboljših ljudstvih, ki se izmed vseh odlikujejo.

Nekateri trdijo, da so matice, vzgojene iz jajčec v malih prašilčkih s tremi polovičnimi satniki in 300 do 400 čebelami ravno tako dobre, kakor one v močnih polkih. Seveda nastavi še tako majhen polk matičnjake, ako se mu vzame matica, toda taka matica se komaj razločuje od drugih čebel, zato ker ni bila pred zabujanjem dovolj hranjena. Saj ostanejo tudi otroci slabotnih staršev navadno slabotni.

Vpliv trotov na plemenske matice je velikega pomena. Ta vpliv se pokaže pri oplojenju jajčec, potem pri lastnostih delavk in matic, ki izhajajo izključno le iz oplojenih jajčec. Ako je bilo oplojenje nezadostno in pomanjkljivo, postane matica kmalu trotovka. Izhaja pa trot, ki je oplodil matico, od slabe matice, prenese slednja lastno slabo kri na potomce delavk in matic. Ugodni vpliv trotov po oplojenju matic naj se doseže na ta način, da se pusti pri najboljših panjih tudi največ trotov, nasprotno naj se pa kolikor mogoče omejuje in zatira trotova zalega pri slabotnih in nepovoljno se razvijajočih ljudstvih. Gleda naj se tudi na to, da so troti pri zrelosti matic stari tri do štiri tedne, v tej starosti so najboljši in imajo največji spolski nagon.

Umetno se vzgajajo plemenske matice na več načinov. Izkušnja je pokazala, da brezmatičen panj v teku 12 do 18 ur nastavi nad dva do tri dni starimi ličinkami matičnjake, in kadar so nastavljeni, se vzgajajo naprej, četudi so preložene v matično ljudstvo.

Švicarski način, katerega je opisal v „Slovenskem Čebelarju“ l. 1901. naš čebelarski strokovnjak g. Žnidaršič, je ta, da se vzame srednjemočnemu panju vsa zalega in matica ter se mu da sat z jajčeci iz plemenskega panja, da nastavi nad zalego matičnjake. Čez 12 dni se ti izrežejo in porabijo, drugače bi se izvalile in pomorile.

Najboljši način vzgoje plemenskih matic je ameriški po principu največjega ondotnega praktičnega čebelarja pl. Stachelhausen-a v Konversen. Sam je opisal ta način l. 1901 v nemškem čebelarskem listu „Deutsche Bienenzucht in Theorie und Praxis“ tako-le:

„Praktična vzgoja plemenskih matic je v principu ta: brezmatično ljudstvo ne dobi druge zalege nego neko število prav mladih ličink iz izvoljenega panja, katero pleme naj se razplodi. Tak brezmatičen panj nastavi nad vsako ličinko matičnjak. Matičnjake obdrži 12, kvečjemu 18 ur, potem se mu pa odvzemo in obesijo med dva satnika z zalego v medišče kolikor mogoče močnega panja, ki je od vališča in matice pregrajen s pripiralno mrežo. Tukaj se nastavljeni matičnjaki nadalje oskrbujejo in pokrijejo. Kadar so matičnjaki zreli, okulirajo se v prašilčke ali v poseben za to namenjen vzgojevalni panj, kjer se izvale in oprase, in pozneje poljubno porabijo.“

(Dalje prih.)

O panjih s premakljivim delom.

(Govoril Mih. Vrbič, nadučitelj v Sodražci na čebelarskem shodu v Ribnici.)

Če prepotujemo naš okraj, vidimo po vaseh pač lepo število čebelnjakov, ki pa ne služijo svojemu namenu. V onih hišicah, kjer je svoječasno vladalo

šumno življenje, kjer je kraljevalo veselje, tam najdemo morda par panjičev-slabičev, večinoma pa se v njih spravlja „stara šara“, ali pa napol podrte čakajo prilike, da jih gospodinje pomečejo v peč na grmado.

Zakaj in odkod ta žalostna prikazen?

Ali je morda postala naša lepa slovenska dežela tako pusta, da ne rodi družega ko osat in trnje? Ali nima naše ljudstvo več časa ukvarjati se s čebelorejo? Ali se morda ne izplača več? Ali je naša kranjska čebela izgubila svoje lepe lastnosti in postala čez mero lena?

Ljudstvo se res množi, išče si rodovitega sveta, trebi grmovje, snaži „gmajne“. Mnogo paše so izgubile naše čebelice, a pridobile so morda drugod še več, kar jim daje obilnejše in močnejše hrane. Ozrmo se po naših vaseh! Hiše obkrožujejo prelepi sadni vrtovi, z vsakovrstnimi, zgodnjimi in kasnimi vrstami, poglejmo nadalje kostanje, lipe, akacije ali celo cele drevorede samega medunosnega drevja!

Naš slovenski kmetovavec je pristen in nepokvarjen sin svojih pradedov; pridne in delavne so njegove roke, brihtne je glave, neprenehoma išče, kje bo kaj pridobil zase in za svoje drage. Nikdar ne miruje, nobeno delo ni pretežavno zanj.

Možje! kedaj je bilo toliko povpraševanja po naši čebeli, kedaj tako visoke cene?

Naša kranjska čebela, „čebela-sivka“, še vedno nosi prvenstvo, še vedno kraljuje nad svojimi sovrstnicami. Krotka je, delavna je in pridna rojivka. Kje je dežela, kje narod, ki bi se mogel ponašati s takim čebelnim plemenom? Povsod si čislana, povsod hvaljena „ti muha vseh muh“!

„Glej stvarnica vse ti ponudi, le jemat od nje ne zamudi“, je pel naš Vodnik. In nadalje: „Slovenec, tvoja zemlja je prava!“ Vse torej imamo: rožne planjave, smrekove in jelove gozde, najboljšo vrsto čebele — samo nekaj nam manjka: pouka in dobre volje to izvršiti, kar se učimo.

Možje, pobrinisho se, posvetimo čebeli in umnemu čebelarstvu nekaj več časa, blagostanje v našem okraju, v celej deželi se gotovo dvigne, marsikak tisočak bo prifrčal v naše listnice.

Glavni odbor slov. čebelarskega društva v Ljubljani ustanavlja v ta namen podružnice, prireja poučna predavanja. Tudi mene so naprosili, naj vam poročam o panjovih s premakljivim delom, gotovo o nečem, kar vam je povsem zoperno, torej o stvari, ki se pri nas, oziroma čebelarjih starega kroja ali kopita, ne da in ne more udomaćiti. Povem vam pa takoj, ne zaradi nepraktičnosti, ampak le zaradi trme čebelarjev.

Vem, da je marsikdo izmed Vas, potem ko je kje videl, slišal ali bral o takih panjih, začel tudi tako čebelariti, si naredil po svojem ukusu in „kunstih“ panj s „trskami ali polenci“, kakor navadno vi imenujete satnike, vsadil potem dober, močan, če ne najboljši roj. Čez teden dni je morda zapazil v svoje začudenje, da delajo čebele po svoje, iz kota v kot, podolž, sploh tako, kakor so bile vajene v starem panju. Navadna posledica tega je, da dotični čebelar godrnja ali celo preklinja stvar, iznajditelja in

končno vso umno in napredno čebelarstvo. Tako imamo v začetku žalosten konec. Nepremišljeno začeto — žalostno končano!

Dragi čebelarji, stvar, katera nam je nova, nepoznana, jo je treba preštudirati, jo treba premisliti. Iti je k izkušenemu čebelarju, ki ima poštene roke, pravo vero in ljubezen v srcu, pa ne na jeziku. Dobe se, in taki niso baš redki „čebelarji-nevošljivci“. Če pri njem kaj poizveduješ, pove ti nalašč vse napačno; če kupiš pri njem med, satovje, kako orodje, panje, postreže ti s tako stvarjo, da okužiš svoje čebele. Bolj, ko nazaduješ, slabše ko se ti ponašajo čebele, tem večje je njegovo veselje. Previdnosti je treba, treznega preudarka, in uspeh ne izostane, dobiček nam ne odide, Ne ravnajmo se po načelu: „Kar rata — rata“!

Nikar ne mislite možje, če vam danes govorim o panjovih s premakljivim delom, da sem sovražnik „kranjske škatlje“. Vže iz spoštovanja do očetov pradedov ne, pa tudi drugače še uživa kredit, in odkazan naj mu bo še nadalje prostorček v naših uljnjakih.

Kedar se poprimete novega panja, ni dovolj, da si napravite le panj, vložete od kraja do konca satnike, kajti roj se vam lahko usede zadek ali spredi, in vam tudi gotovo ne dela po satnikih, če so tudi narejeni pravilno po meri. Ne zadostuje, da povoščite satnike s čistim voskom, temveč je treba vložiti satovje ali prilepiti med stene, in samo toliko satnikov, kolikor jih obsede, potem pa se dodaja ali razširjuje. Utegnete ugovarjati: lahko tako čebelariš, ker imaš čas, a nas kliče nujno delo drugam. Bodimo odkritosrčni! Tudi jaz sem delavec, tudi mene kličejo dolžnosti v šolo, po šoli pa druga opravila drugam, a vse lahko opravim. Kako to napravim? Veste kaj pravi naš čebelarski patron sv. Ambrož: „Kar je žena, to je mož.“ Če nam je družica, bodi tudi pomočnica!

Seveda se ne plazim z nerodnim panjem, ki so v njem satniki in na teh krhko satovje, po drevju; kajti s tem izgubim preveč časa, in čas je denar! Je tudi nevarno za me in za matico. Ravšeljnov ali sakov je treba, poloviti vse roje, djati jih v klet hladit in zvečer na mesto. Tako se godi brez vsega obiranja in v najkrajšem času.

Prosim vas, koliko časa zamudite, posebno če imate več panjev (par panjev tako ne velja imeti), ko morate pristavljati stole, lestve in bogve kaj še vse; privezovati panje na drogove, škropiti, kaditi, uganjati vsakovrstne copernije. Gledati, kedar se po dva, trije skupaj usedejo, koljejo ali pa celo klenkati, kadar vam nide.

Zopet lahko ugovarjate: „Koliko se pa lepše izroji!“ Veste, ta trditev je tudi bosa. Kar je čebel pripravljениh za rojenje, rojé, pa pristavite ravšelj ali ga izpusite. Kot čebelarji vendar veste, koliko prucev se spridi. Morda ga vsadite v panj, čez čas vam preleze ali pa izfrči. Zakaj? Matico pred rojenjem, posebno v panjeh „puntarjih“ preganjajo, ogrizejo, in če je stara, močno opeša. Matica je naposled prisiljena odleteti z rojevimi curkom z brade, pade takoj na tla, se pohodi ali kam preleze; roj nekaj časa brenči po zraku, nazadnje se začuti brezmatičnega, in alo, hajd nazaj; storjen je

konec, prvec spriden, čebelarjev obraz pa skremžen. Kolikokrat se pa, kakor sem preje omenil, pri ogrebanju, obiranju ali otresanju stare ali pohabi matica. Z lovljenjem se pa vsemu temu gotovo izognete, matico v saku vidite in lahko opazujete njeno gibčnost in postavu. (Dalje prih.)

Kakšen mora biti čebelar?

(Piše Fran Lakmayer.)

Dalje.

Razen ponižnosti in potrpežljivosti je treba čebelarju še natančnosti, marljivosti, snažnosti, poštenja in postrežljivosti.

Torej še kaj tudi o teh čebelarju potrebnih lastnostih.

Slišali in čitali smo že večkrat v „Slov. Čebelarju“, da je dobro in potrebno imeti urejene vse panjove na isto mero in imeti natančno izdelane vse satnike.

Da je natančnost glede panjev in satnikov koristna in ugodna čebelarjem in čebelam, je gotovo. Dokazovati mi tega ni treba, ker se o tem prepriča lahko vsak čebelar že tekom prvega leta svojega čebelarstva. A ne manj je treba tudi čebelarju natančnosti pri izyrševanju čebelarskih opravil.

Vsako opravilo mora biti v čebelnjaku izvršeno natančno o pravem času.

O pravem času je treba zasilno in zlasti spekulativno pitati, čebele napajati, vzimiti, narejati umetne roje, ogrebat naravne roje, pregledovati satnike, snažiti dna panjev, pripraviti si nove panje, čitati čebelarske knjige in časopise, napravljati letni proračun in bilanco. Vse naštetu in še veliko drugega zahteva od nas natančnosti, ker površen čebelar si napravlja marsikatero sitnosti in neprijetnosti, dostikrat si pa tudi povzroča občutno škodo!

Pa ne samo vse izvrševati o pravem času, ampak je treba tudi vse izvrševati natančno po čebelarskih pravilih! Kakor se morajo živinorejci, poljedelci, sploh kmetovavci ravnati natančno po svojih in drugih izkušnjah, pravilih, tako se moramo tudi mi ravnati po čebelarskih pravilih. Katera pa so ta čebelarska pravila?

Čitaj pazljivo kako strokovno čebelarsko knjigo in časopise in najdeš tam naštetih veliko takih pravil, na pr. kako se pitajo čebele, ogrebljejo roji, narejajo umetni roji, satje itd. Ravnaj se po njih in to natančno! Ne misli, da smeš samovoljno postopati v čebelarstvu, ako nočeš trpeti občutne vsakoletne izgube!

Katera pravila so se ti najbolj obnesla, jih zapomni ali še bolje zapiši si jih in ravnaj se po njih tudi prihodnjič.

V nekaterih čebelarskih pravilih so seveda tudi izjeme, ker skoro vsak izmed nas čebelari v drugih razmerah in okolščinah, ki jih treba uvaževati in upoštevati, pa dostikrat po njih tudi spreminjati stalna čebelarska pravila. A tem izjemam te nauči lastna večletna izkušnja in praksa.

K zvestemu in natančnemu spolnovanju dolžnosti vsakega stanu je še treba poleg natančnosti tudi marljivosti in vstrajnosti. Marljivost in vstrajnost delata čudeže!

Ti dve lastnosti sta navadno — in to tudi po pravici — bolj cenjeni kot nadarjenost. Izkušnja nas uči, da so marljivi in vstrajni ljudje višje prišli in več dosegli, kakor zelo nadarjeni brez marljivosti in vstrajnosti. Ne more biti drugače. Imamo za to veliko nepobitih dokazov.

Tako si dodelajo tudi marljivi in vstrajni ljudje lepih uspehov pri čebelarstvu. Da je začetek težak, je umevno ravno tako, kakor da iz nčenca ne postane takoj mojster. Marsikatero težavo mora prestati začetnik-čebelar, marsikaj poskusiti in doživeti marsikaterih prevar v svojem upanju. A če se ne ustraši in ne oplaši, ako mu ne gre vse tako lepo kot se je nadejal, išče marljivo vzroke svojih neuspehov in najdenim vzrokom se izkuša prihodnjič izogniti, potem ni mogoče, da bi ne napredoval. Zrno k zrnu pogača, kamen h kamnu palača! Zato, ljubi čebelar, bodi marljiv in vstrajen. Išči pouka za svoje čebelarstvo v knjigah, deloma pa tudi pri izkušenih čebelarjih. Če ti mogoče udeležuj se čebelarskih shodov in predavanj, ki jih zadnji čas tako marljivo vprizarja naše vrlo „Slov. čebelarsko društvo“, obiskuj razna čebelarska zborovanja, poslušaj nasvete modrih in umnih čebelarjev, proučuj življenje in potrebe čebel, vplive vremena na čebelno pašo, razmere svojega kraja, sadi in sejaj po možnosti medunosne rastline, čitaj čebelarske knjige in potem se prepričaj, kam te pripelje marljivost in vstrajnost! Ne vpoštevaj nekaj stroškov in truda, ki ga bode zahtevalo tvoje čebelarstvo prva leta od tebe, vse se ti povrne z dobrimi, obilnimi obrestimi vred, le vstrajen bodi in ogiblji se nakupovanja nepotrebnih iznajdb, ki so drage in premnoge zelo malo vredne. Vsi drugi poizkusi in stroški v čebelarstvu so primeroma k poznejšim uspehom malenkostni in se hitro pozabijo, torej ne izogiblji se jih, ker sicer bodeš le neznatno napredoval.

(Konec prih.)

Gniloba.

(Poslovenil Bohun.)

Konec.

Preiskovanje sumljivih panjev.

Panje, ki jih imamo na sumu, da so gnilobni, je treba z vso previdnostjo preiskati. Kaj lahko zatrosimo bolezen sami. Najprej opazujmo čebele zunaj. Nestanovitni let čebel, srboritost in druge zunanosti so nam v toliko mero-dajne, da take panje zaznamujemo in najprej preiskujemo. Po smradu, ki izpuhteva iz panjev, spoznati gnilobo, je zelo nezanesljivo. Iz panjev prične smrdeti šele tedaj, ko je že močno napredovala gniloba. V začetku bolezn ne ovohamo smradu, tudi če odpremo panj. Najvažnejše je opazovanje panjeve brade v jutranjem času. Črez noč iznašajo čebele trebež iz panja. Zjutraj opazimo na bradi rjavkasti ali črni trebež. Razmažimo ga med dvema deščicama in če smrdi po gnijočem lepu, je panj gniloben. Čebele izkušajo v začetku

bolezni celice iztrebiti in iznašajo ostanke posušene zalege iz panja. Ti ostanki so trebež, ki ga dobimo na bradi.

Da spoznamo gnilobo najprej, če preiščemo zalego, je gotova stvar.

Kako se preiskujejo panji s premakljivim delom, smo že opisali.

Ko smo panj preiskali, moramo razkužiti orodje in roke. Šele nato smemo preiskavati druge panje. Pri tujih čebelarjih naj opravi vsa potrebna dela gospodar čebel. Paziti pa moramo, da ne zanesemo bolezni v lastni čebelnjak. Ne vzemimo v roke ničesar iz gnilobnih panjev. Previdnost in še enkrat previdnost pri takih opravilih!

Zdravila za gnilobo.

Že od nekdanj so poizkušali zdraviti gnilobo z raznimi „zdravili“. Priporočali so vsa mogoča in nemogoča sredstva. Nasvetovali so papriko, žgano kavo, vino, žganje, salicil, karbol, lizol, timol, formalin, mravljinčno kislino i. dr.*) Marsikdo je potem širokoustno dopovedoval, kako je gnilobo zdravil in ozdravil. Ti domnevani uspehi so večinoma posledica dobre paše, čebelar jih pa pripiše svoji prebrisanosti.

Predno so zdravili gnilobne panje z zdravili, so priporočali, kar je učil slavni naš Janša: čebele prepoditi v prazen, sušen panj, čez tri dni jih zopet prepoditi v drug panj in jih nato dobro pitati, da prično staviti satje.

Ta način zdravljenja se v zadnjem času vedno bolj nasvetuje. Amerikanci so dosegli baje lepe uspehe.

Zanesljivega zdravila doslej ni. Če se pojavi gniloba, je ne izkušajmo zdraviti. Gnilobni panji se naj takoj uničijo. Pri tem poslu naj se pa ravna po navodilih, podanih v teh člankih.

Boljše je uničiti enega ali več panjev, kot zdraviti čebele, čez dva ali tri leta pa ves čebelnjak okužen imeti in usmraditi vso okolico. Končno mora čebelar vendarle porabiti tisto sredstvo, ki ga ni hotel poznati izpočetka, namreč uničenje, pa ne dveh, treh panjev, ampak — vseh!

Bajke, vraže in resnice starih slovenskih čebelarjev.

(Nabira Fr. Hrastovčan.)

VI.

„Lej ga no lej, kako je pa prezimila tvoja živalca,“ so me vprašali Jagrov stric 19. marca t. l., ko so me obiskali letos prvokrat, in predno mi je bilo mogoče odgovoriti, tarnali so že o svojih, izgubah, povzročenih po miših. Niso še izgotovili vse mišje nesramnosti, zagledali so mleko, ki sem je imel nastavljeno v svrhu čebelnega pitanja. Po njihovi želji razlagal sem jim stvar, a oni so samo odkimavali z glavo, češ, to le za se obdrži, jaz ti ne verjamem, bolj vem za kaj je mleko, kakor ti. Rekli sicer niso nič, a slutil sem takoj, da vedo gotovo zopet kako vražo o mleku.

Proti večeru namenjena sva bila iti narazen, tudi poslovala sva se že, ko jim šine misel v glavo: „Lej ga no, skoraj bi bil pozabil, zakaj sem prišel

*) Na čebelarskem shodu v Kamniku nek star čebelar tudi česen. — Op. ured.

k tebi. Veš, tam iz Štajerske sta prišli dve gospodični in bodo ostale cel mesec pri meni, pa nimam nobenega človeka, s katerim bi se kaj pogovorile. Pridi no včasih malo k nam, ali pa če nimaš danes družega opravka, pojdi precej z menoj. Domu te bom zapeljal, ali boš pa pri meni spal. Lej ga no, vsaj je vse eno!“

„Zakaj pa ne,“ sem rekel, in korakala sva veselo na starčkov dom.

Stopivši v vežo, zapovedali so svoji „stari“, naj pripravi takoj večerjo za mojega psa, da ne bo sam kaj odnesel, mene so peljali k gospicama, katerima so me z vso častjo predstavili.

„Zdaj se pa spravite okoli mize, da bomo malo večerjali“ — so djali — „imam nekaj prav dobrega za vas,“ in odpravili so se iz sobe. Jagrov stric so stopicali proti vratom, a te se odpro naglo in v sobo skoči moj Artus z neko dolgo, črno stvarjo v gobcu. „Ti pa nisi pravičen! Kje si ga pa dobil“ so vskliknili in predno so dobili odgovor, imel sem že svinjski jezik v rokah, ki ga mi je pes neprostovoljno dal. Vse to se je zgodilo v trenutku, in stric si niso mogli tolmačiti prizora. Čez vse čudno se jim je zdelo, kako je pes kljuko pogodil, ko jo oni zgrešijo, če malo pijejo, potem pa, kako pes vé, kaj je dobro zame. Ko je trajal že nekaj časa smeh in niso nehale burke, poželi ena izmed gospic cigaretko. Stric jih niso imeli nič doma, jaz sem tudi trdil, da jih nimam, in zmislili so se ter rekli: „Če jih prinese tvoj pes iz Leskovca, potem bom kupil pa tudi jaz rudečo kozo, da bodo pile gospodične mleko, pa če bi moral iti na uni svet po njo. Čeprav zna tvoj pes nemško, toliko kujnšten pa vendar ni, lej no, tega mi ne boš pripovedoval.“

Kdor pozna razmerje med Jagrovim stricem in njih boljšo polovico, mojo malenkostjo in psom, ne ugibal bi dolgo, kam je nameravala očetova želja. Oni so hoteli biti samo varni pred hudomušnim kosmatinom vsaj toliko časa, da bi njih kuharica „stara“ vsaj za večerjo kaj pripraviti zamogla. Kolikor časa se je namreč Artus okoli hiše potikal, zmanjkalo je vedno najboljše, kar so mati v kuhinjo prinesli.

Medtem, ko sta stric in gospodinja v kuhinji nekaj ropotala, smo se gospici in jaz kratkočasili v gorki sobi.

Vrata v sobo se odpro in v sobo stopita Jagrov stric in obenem moj pes, ki je prinesel zavitek v gobcu. Mi imeli smo cigaretko, stric pa eno skrb več. Takoj jim je ušla roka v lase in skrbeti jih je začelo, kje bi dobili rudečo kozo, da ne bi ostali v laži, kajti oni hočejo ostati zmiraj možbeseda, ako je v njih prid.

Toliko zabavhega večera nisem hotel kaziti in povedal sem jim za tako kozo, ki sem jo videl v Gorjancih pri sv. Miklavžu. „Ti pa tudi vendar za vsako luknjo na svetu veš“, so rekli, „v soboto na Materebožje praznik moraš se peljati z menoj, da jo dobiva, pa če greva na uni svet! Ali me zastopiš?“

„Dobro!“ sem rekel, in pri tem je ostalo.

V soboto 25. marca okoli petih zjutraj dospel sem do Jagrove hiše, zbudil vse, kar je bilo še pod odejo, potem sva se skobacala s stricem na voz ter se odpeljala proti Šentjerneju. Na zajuterk sva pozabila oba.

Po zanemarjenih potih dospela sva končno utrujena, lačna in žejna v gorjansko vas, do prve male lesene, mogoče več sto let stare koče. Stric so zagledali pred to bajto staro ženico in vprašali so kar naravnost koliko stane tista rudeča koza, ki sem jim jaz za njo povedal. Ženica je bila mnenja, da jo za noben denar ne proda, a stric so rekli, da jo hočejo imeti za bolnika, naj stane kolikor hoče. Med omenjenim pogovorom sem stricu natihoma rekel naj „glijajo“ v kronah, da bodo ceneje dobili in ubogali so me. Ženica je rekla: „Ja, koza je vredna osem goldinarjev.“ Stric so mislili, da jo že imajo, in obljubili so 19 kron.

Jaz bi bil rad popravil stričevo pomoto, toda stvar je bila težavna, ker sta kupec in prodajavka preblizo drug družega stala. Strica se mi je posrečilo enkrat dregniti, da sem jim rekel: „Pazite, da se ne zmotite.“ Stric so nato začeli urno še enkrat kozo pregledavati in „tadlati“, da je ženica znižala ceno na sedem in pol gld.

„Tu imaš 19 kron če češ, če pa ne, pa pusti, saj vem še za druge koze,“ so se odrezali in ponujali prodajavki cekin, iz katerega naj bi jim krono nazaj dala.

Jaz sem ženo pogovarjal, naj vzame denar, stricu pa naj pusti kozo. Moje posredovanje je pomagalo.

Ko sva gnala kozo k vozu, bahali so se stric, da take koze se tudi za devet goldinarjev ne dobi in da so mi hvaležni, ko sem jim pripomogel „s svojim gobcem“ samo za devetnajst kron kozo v njih roke dobiti, čeprav je hotela imeti baba sedem in pol goldinarja za njo.

V Šentjerneju ima moj sorodnik in sošolec gostivno in mesarijo. Stricu je to sorodstvo znano in tudi srčna prijatelja sta si z dotičnim.

Blizo tamošnje farne cerkve sem rekel: „Stric, zdaj pa morava vendar kaj gorkega dobiti, jaz sem že neusmiljeno lačen.“ Stric pa: „Lej no, jaz tudi že sedeti ne morem, tako je prazen želodec; pojdiva k tvojemu sorodniku, ta da vsaj poštene porcijone.“

Dospevši v gostivno, sem naročil kosilo. Stric so mi pravili, kako so izročili Artusu kozo na vozu v varstvo, mesarju pa, kako izvrstno mleko se dobi od rudečih koz in kako po ceni so žival kupili.

Po kosilu poravnala sva svoj „zaslužek“ v krčmi in odrinila sva kaj dobre volje proti domu. Med vožnjo so me stric učili naslednjo pesmico:

»Nej lajpšega tejča, ku je petjaln
Pa nej lajpšega majsta, ku je Šentjarn itd.«

ki sva jo na domače dvorišče pripela.

Gospici so naju že komaj pričakovali in pozdrav je bil kaj srčkan. Stric, strokovnjak v molži, so razkladali gospici Anici, kako je kozo mlesti, da ji bodo že pokazali, ko izprežejo in oskrbe konja, gospica Julči, starejša sestrice je pa naprosila mene, ker je zvedela, da igram na citre, naj grem takoj domu po nje, da se bomo zvečer zabavali. S pogojem, da mi je krajšala ona s svojim spremstvom pot, ustregel sem želji vnete igravke.

Proti mraku prispela sva nazaj. Kaj osupnjena sva pa obstala na dvorišču, ko sva bila zagledala vse predružačene ljudi.

Anica se je smejala, da je bila vsa solzna, stric so se jezili na neko babo, mati so bili v joku in so klepetali, da je bilo strah poslušati, skratka: vse je bilo zmedeno. In vzrok? Kupila sva bila kozla! „Lej ga no lej, nocoj pa ne greva spat, peljeva koj po polnoči kozla nazaj. Tisti frdamani babi bom pa že povedal,“ so se grozili stric.

Pri milih glasovih dvojih citer pretekel je v trenutku večer. Drugi so se podali k počitku, s stricem sva pa kozla naložila ter jo ubrala proti Šentjerneju.

Že med potjo so stric rekli: „Danes se morava pa pokrepčati pri tvojem sorodniku, do poldne je predolgo tešč biti.“

V Šentjerneju sva prepustila konje, voz in kozla psu v varstvo, midva sva se pa podala v sobo.

Stric so pravili krčmarju, kako jih je baba goljufala, ta jim je povedal kaka coprnica da je, ter da se mora iti z vsako stvarjo, ki se pri tisti babi kupi naravnost domu, drugače se spremeni.

„Dobro, dobro!“ so hvaležno odgovorili, in odpravila sva se.

Ko sva dospela spet pred hišico, pogleda skozi vežna vrata gospodinja. Stric so jo začeli zmerjati zaradi kozla, a ona je začudena trdila: „Moj Bog, saj kozla še nikoli imela nisem.“ Prišla je k vozu in nama pokazala prave sesce, kar sva s stricem seveda začudeno gledala, kajti doma smo se vsi natanko prepričali, da jih ni bilo.

Meni samemu se je stvar jako čudna zdela. Kako tudi ne? Doma kozel, tukaj koza, oboja pa rudeče barve, ki se pri kozjem plemenu tako redkokedaj nahaja.

Z dolgim nosom in pravcato rudečo kozo, odpravila sva se zopet domu v trdnem sklepu, da ne bova nikjer obstála.

Med potjo so mi stric pravili: „Veš, jaz sem samo zaradi „stare“ rekel, da je naročil dohtar unima Štajerkama od rudeče koze mleko piti. Od takih koz mleko je za čebele dobro. Če se ga jim v med meša, so strašno pridne, zgodaj rojijo, pa tudi nobena miš se ne upa v panj, ker imajo take čebele toliko moč, da jo precej udhšijo. Zdaj pa ko prideva v našo faro, poglej če ima koza še sesce.“

Še parkrat, posebno pa pred domačo vasjo sem se moral o sescih prepričati, a na vozu je bila zmiraj koza, saj nisva nikjer obstala, ampak sva ubogala pretkanega mesarja. Tudi pripela nisva na dvorišče, kakor prejšnji dan.

Samo ob sebi se umeva, kako različno vpoštevajo stric in kako jaz krčmarjeve nauke.

Čebelni pik zdravilno sredstvo proti revmatizmu.

(Govoril pri mesečnem zborovanju »Štaj. čebel. društva« v Gradcu dne 11. februarja 1904 gospod dr. Terč, s čigar privolitvijo prestavlja iz »Steier. Bienenvater« Kurbus.)

Dalje.

Bilo mi je sedaj jasno, da se je srce te žene v boleznih zelo povejšalo in zategadelj slabo bilo, in da je ta srčna slabost, ki jo je po piku napadla, v zvezi s tem čebelinim pikom. Od tega časa preiščem tudi vsacega bolnika na stanje njegovega srca.

Približno leto pozneje dam nekeje gospej, katera je imela tuintam hude bolečine v prsih in pri kateri nisem mogel ne jaz ne drugi zdravniki najti srčne hibe, ter se je v presledkih prav dobro počutila, en sam pik čebele na bolečo stran, ker je to sama odločno zahtevala. Pokazali so se ravnoisti nasledki, kakor v prvem slučaju. Svojo prognozo spoznal sem koj kot napačno. Čez dva mesca umrla je ta žena, in so se pri njej še le dva dni pred smrtjo pokazala nedvomljiva znamenja težke srčne bolezni.

Če ima tedaj kdo resno srčno hibo, če mu opešajo ali sicer kako pokvarijo velike notranje stanice (žile), tedaj je taka bolezen zvezana s srčno slabostjo; tako bolne in morebiti še stare osebe, ki po kaki razburjenosti tudi brez čebelinega pika lahko umrjó, umrjó lahko tudi po enem ali več pikih. Čebelin pik je tedaj le krenitev, nikakor pa vzrok smrti.

Seveda je čebelni pik tudi nevaren in lahko celo usmrti, ako je nena-
vajena zdrava oseba nagloma piknjena od mnogih čebel. Znano je, da celo konj, paden od veliko čebel, pogine.

Skoraj vsak človek se navadi na čebelni strup. Večkrat piknjeni otekajo zmiraj manj, tudi reakcije postajajo slabeje ter konečno popolnoma izostajajo, kakor oteklina. Tedaj je človek imun. Ta imuniteta traja od začetka samo nekaj mescev n. pr. čez zimo; ako se je za več let pridobila, je trajna tudi več let. Kakor se morajo koze staviti vsacih 8 do 10 let, tako se mora tudi imuniteta proti čebelinemu piku večkrat osvežiti. Gotovo se najdejo osebe, ki po piku ne otečejo, ki so takorekoč že imune rojene. Take osebe so po mojem prepričanju tudi imune proti revmatizmu in vas prosim, gospoda moja, da si take slučaje izmed vaših krogov zabeležite in meni naznanite — tudi zadnji slučaj, če namreč imune rojene osebe na revmatizmu zbolé.

Po tem dolgem uvodu, ki ni bil za vas čebelarje brezpomemben ter vas je z nevarnostjo čebelinega pika seznanil, a naj tudi prepričal, da je taisti le v roki ali pod nadzorstvom zdravnika zdravilno sredstvo, prehajam šele na predmet svojega govora.

Ko sem nekdanj v različnih časopisih čital, da je pik čebele zdravilno sredstvo proti protinu in revmatizmu (dve popolnoma različni bolezni) smejal sem se tej od lajikov, nezdravnikov, surovih empirikov izdani trditvi tako, kakor bi se posmehovali moji stanovski tovarši, akoravno sem prepričan, da sem neko gotovo, čudno zvezo čebelinega strupa z revmatizmom dognal in njega učinek vsestransko razložil.

Šele neka, na sebi samem storjena izkušnja me je napotila, se tej stvari bližati. Trdovraten, večkrat se vračajoči revmatizem mišic zginil je in ni ga bilo več, ko so me čebele nekoč pošteno opikale. Sedaj sem se šele upal poskušati pri drugih; tudi uboge ljudi sem podkupaval v nabero novih izkušenj.

Videl sem vsak dvom izključujoče uspehe, nisem se pa zadovoljil, ker mi je manjkal vpogled v učinkovanje čebelinega strupa. Tega sem dobil pri sledečem slučaju.

(Dalje prihodnjič.)

Prvi roji.

Gospod Šimen Bergman iz Otrovce pri Borovljah nam naznanja, da je imel dne 28. aprila prva dva roja; gospod Ivan Germek iz Laz ga je imel dne 29. aprila in g. Frančišek Gracher iz Bajdiš pri Borovljah dne 2. maja. — Pa bi še radi slišali, kje so imeli tako zgodnje roje, ker pri tako hladnem letošnjem spomladanskem vremenu so bili do zdaj roji le redka prikazen.

Listnica uredništva.

Gosp. J. S. v N. pri P.: Prosimo za obljubljeni poročilo, kako so prezimili plemenjaki, ki so zastavili jeseni za roj. — Tekom tega mesca se Vam dotično pošlje. — Zdravo!

Mala naznanila.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le dvakrat v letu.

Umetno satovje iz čistega voska prodaja Tomaž Plohl v Koračicah, p. Sv. Tomaž pri Ormožu na Štajerskem. Mera 25×20 ali pa 23×20. Cena 4 K 50 h kg.

20 plemenjakov v navadnih kranjskih panjih ima naprodaj Fr. Novak na Jami, p. Kranj. Cena po dogovoru pri čebelnjaku.

Močnega plemenjaka v nemškem (Gerstungovem) panju in dva taka prazna panja, natančno po izvirniku narejena prodaja Jak. Virient, Olševek pri Kamniku.

Plemenjake, močne, z mladimi maticami, zajamčeno zdrave, izvrstno pleme v Gerstungovih pokončnih panjih iz 3 cm debelega lesa, prodaja Henrik Peternel, župnik v Jagerščah, p. Cerkno, Primorsko. Cena po 20 do 22 kron, postavljene v Škofjoloko.

Lanski letnik »Čebelarja« želi kupiti J. Gradišnik, Sv. Duh na Ostremvrhu, pošta Lučane, Štajersko.

Francoske, nemške in kranjske panje ter razno čebelarstvo prodaja I. N. Babnik v Ljubljani.

75 kilogramov pitanca in 10 kg lepega voska ima na prodaj Mart. Podlipnik, Lipoglav, pošta Radna pri Sevnici.

30 kranjskih plemenjakov, krepkih in z mladimi maticami, po na mestu dogovorjeni ceni prodaja Janez Hlebčar, Trboje, pošta Smlednik.

60 kilogramov čistega in izvrstnega iztočenega medu ima naprodaj L. Tomašič, učitelj v Novaki, p. Cerovlje (Primorsko). Cena 1 K 50 h za kilogram.

Slovensko čebelarstvo društvo v Ljubljani

prodaja

starejše letnike „Slovenskega Čebelarja“.

Cene so: Nevezan letnik (1—6) po 2 K; v krasne izvirne platnice vezan po 3 K 30 h; same platnice so po 80 h. — Pošilja se poštne prosto. — Lanski letnik je pošel.

Čebelnjak

3 1/2 m dolg, 2 m širok in 2 m visok, nekaj nemških pokončnih in podolžnih panjev, kranjske panje in panje s satniki nemške normalne mere ima na prodaj

Franc Unger v Spodnji Šiški pri Ljubljani.

— Cena po dogovoru. —

Čebele kupuje

M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem.

Prodaja pa isti umetno satovje iz pravega čistega voska po najnižji ceni.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee)

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIŃ v Ljubljani.

Velikanska pesa (quedlinburška)

kraški in ameriški grah, ruski lan, vse vrste detelje, posebno za čebelno pašo, „Phacelia“ in „Esparsetta“; vse vrste travnih semen za napravo ali izboljšanje senožeti, kakor tudi vse vrste zelenjadi, zajamčeno kaljive pri

Peter Lassniku, Marijin trg v Ljubljani.

Nemške panje (gerstungovce)

izdeluje po natančni meri, z mediščem in s satniki vred po 8 K 60 h:

Anton Drukar,

mizar v Kranju.

Zaradi preosnove svojega čebelarstva prodam

 160 malo rabljenih Gerstungovih panjev

s predno dvojno steno, vratmi in pokrovom, vse iz 3 cm debelega smrekovega lesa, zunaj barvani, znotraj napojeni s karbolinejem, z mediščem, mrežastim okencem, balonom, 2 slamnatima blazinama, brez satnikov po K 9.—, brez medišča in blazin pa po K 7.—.

Panji so cinkani in sploh skrajno trpežno napravljeni. Prilika je tedaj ugodna za onega, kdor se hoče s panji preskrbeti.

Anton Žnideršič, Il. Bistrica.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojinu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik »Slovensko čebelarstvo«.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.